

Splinter nye
Vangrøftdals-viser,

tilegnet bazaren 30-3-95.

I.

Saa mangel stakkars gamp gik klar
fremover Vangrøftdalen.
Naar til Langbakken frem det bar,
der musik blev ved halen.
I Storbækdalens bakker sled
nok mangt et øg sig træt og kjed,
og sætergubben, trind og fed,
han spytted og var galen.

De gubber ranglede sig ør,
og det var næsten under,
at ikke man fik kjernet smør
ved skomping slig og dunder.
Sig lykkelig de prise maa,
hvis Aaslibækken de kan naa,
da først de godt kan sidde paa
og glemme saar og vunder,

Hvad hjælper rømme, ost og gom,
naar man skal saadan rangle?
Man kan omsider mat og tom
bag vognen neppe drangle.
Hvad hjælper, at du propper i
det bedste, kjærringa kan gi',
naar du tre-fire timers ti',
i saadan vei skal skrangle?

V box 32:946

Ja mangen strævsom tur det var
i værste „førestolden“,
og træt og svet var hest og kar,
naar de rak frem til volden.
Og af en saadan sætetur
en ellers go'sint kar blev sur
og mangen dag har gaaet stur,
ja følt sig rent brøstholden.

De folk fra Bygden, Nøren, Os
begav sig ud paa vandring ;
til Aaslien stod deres kos.
„Her skal det ske forandring!“
I bjørkens top sig ryssen svang,
mens andre hugged, saa det klang,
planerte under lystig sang.
Jo, her blev nok forandring !

(En gjætergut synger) :

Jeg glemmer aldrig elvens sang,
Aasliens bjørkelunde.
Jeg fristedes saamangen gang
ved Prekstolen at blunde.
Ja til den tagre Vangrøttedal,
Fosklevens herlige portal
min tanke altid vandre skal,
did maa jeg altid stunde !

II.

Kjørerens vise

Haarde tider har vi døiet,
slog os mest ihjel,
ramponerte kjøretøiet,
som fik brest og smeld.
Mor i bakket vei har kjæmped,
ungerne har grædt ;
:: nu har fædrene den lemped
baade ben og slet ::

Bønder sine økser brynte,
hvor de droge frem ;
af stenskytterne det lynte,
saa det lyste hjem.
Rysser selv stod op og strede,
som de vare mænd ;
:: andre reiste hjem i vrede ;
men de kom igjen ! ::

Vistnok var vi ikke mange ;
men vi strak dog til.
Vi tog rygtag flere gange,
holdt et svare spil,
og udover tippen rendte
kjæmper, hvilket fald !
:: Husker bare, hvad som hændte
i Storbækkedal ! ::

Denne vei har Bygda gravet
med sin kjæmperad,
denne vei osingan laved,
mens nøringan kvad.
Ære være dem, som stræved
og den fik istand !
:: Lad os da, naar det blir krævet,
„ffi“ den alle mand ! ::

III.

De bønder fra Nøren og Os rundtom
med spader og hakker paa nakke
til raadslagning de tilsammen kom,
med dalsbygdingen maa de snakke.

I Storbækdalen saa holdt de stand,
hver søgte sit skaplag at finde ;
der samled sig næsten halvhundred' mand,
som havde det samme i sinde.

De vendte og brændte, hvor de drog frem,
og énkjærren mønne de krænke.
Smaabjørkens afmagt rørte ei dem.
De tog rub og stub, kan du tænke.

De graved i uger, de graved i tre
med hver sit hyrede følge.
Den fjerde ugen kom vintren med sne,
jeg vil det ei fordølge.

Baunen lyste, mens raab der lød
fra grande til nærmeste grande.
Dalens sønner i skjul ei krøb,
det maatte hr. k a f e l a r s sande!

Det første skud en graasten det gjaldt ;
den revned og sprat tilside,
og siden skud paa skud der faldt,
som drøned i R a b l i e n vide.

Hver sjæl, som den veien nu farer frem,
de vil med begeistring fortælle,
hvor herligt det er at besøge dem,
som bor nordmed S n u d d a l e n s tjelde.

IV.

Ja, hver kjører, som fra Vangrøftdalen kommer
enten det er vinter eller sommer,
alle sæterkuller,
som i dalen stuller,
alle, alle,
vil vi veien rigtig anbefale.